

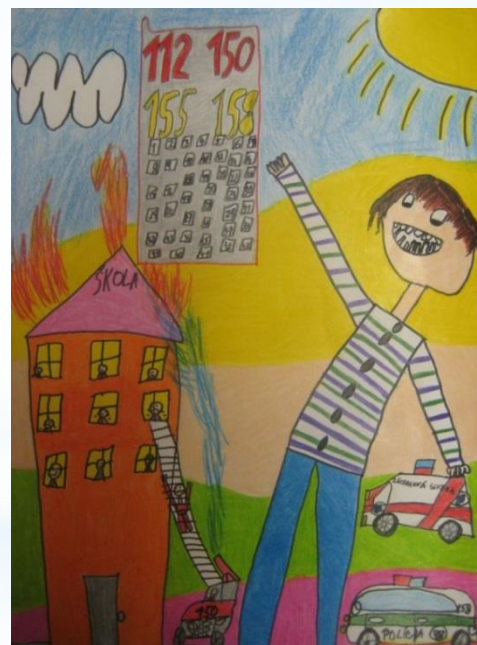
* *Splnil sa mi sen*

Patrik Čerňan

Som žiak 1. ročníka učebného odboru cukrár v Odbornom učilišti na Fatranskej ulici v Žiline.

V školskom roku 2019/2020 sa mi nečakane splnil môj veľký sen. V tom čase som bol ešte len ôsmač Špeciálnej základnej školy v Bytči.

Na hodinách „výtvarky“ sme kreslili výkresy na rôzne súťaže. Vždy som chcel nejakú súťaž vyhrať, ale nedarilo sa mi. No nevzdal som sa.

* ...ukážky z mojej tvorby.

V ponuke výtvarnej súťaže Mesiac detskej tvorby ma zaujala cena pre víťaza témy Maskot na letné paralympijské hry Tokio 2020 „zažiť Tokio na vlastnej koži“. Odvtedy som o ničom inom nesníval, iba o ceste do Tokia. S chuťou som sa pustil do práce. Aby som stihol obrázok dokončiť, musel som zostať v škole aj po vyučovaní. Nikto mi neveril, že to dokážem, ale ja som si išiel za svojim snom.

Podarilo sa mi nakresliť takéhoto maskota a už som len čakal, či sa mi splní môj sen. Učiteľku som každý deň „otravoval“, či už prišlo vyhodnotenie súťaže. Priznám sa, že v tom čase som sa o paralympijských športovcov až tak nezaujímal.

* ...a prišiel deň „D“.

Učiteľka prišla s úsmevom do triedy a povedala mi, že práve ja a ešte moja spolužiačka Silvinka, sme niečo vyhrali.

Na druhý deň skoro ráno sme sa vybrali vlakom do Bratislavy.

- * *To, že som vyhral hlavnú cenu, ktorou bolo moje vysnívané Tokio, som ani len netušil, aj keď v kútiku srdca som dúfal.*
- * *Oceňovanie prebiehalo v kongresovej sále Dunaj v Bratislave. Počas vyhodnocovania ostatných prác žiakov sa mi zdalo, že mi srdce vyskočí z hrude. Nepomohol mi ani spev Kataríny Feldekovej, ktorá obohacovala svojim programom túto slávnostnú chvíľu.*
- * *Keď som konečne začul svoje meno, myslel som si, že dostanem infarkt. Našťastie sa tak nestalo a mne sa začal plniť môj sen.*

Od tohto dňa sa v mojom živote veľa zmenilo. Zúčastňoval som sa rôznych podujatí slovenského paraolympijského hnutia, na ktoré nikdy nezabudnem.

Prvým podujatím, na ktoré som bol pozvaný, bola inaugurácia emisie poštovej známky k paraolympijským hrám Tokio 2020.

Každý deň som začal sledovať stránku Slovenského paralympijského výboru. Na sociálnych sieťach som vyhľadával paralympijských športovcov a na „nete“ som čítal rôzne články o paralympijských hrách v Tokiu. Aktívne som sa začal zaujímať aj o aktivity paralympijského hnutia.

Druhým podujatím, na ktoré som bol pozvaný, bol Slávnostný sľub športovcov pred paralympijskými hrami Tokio 2020 v Prezidentskom paláci.

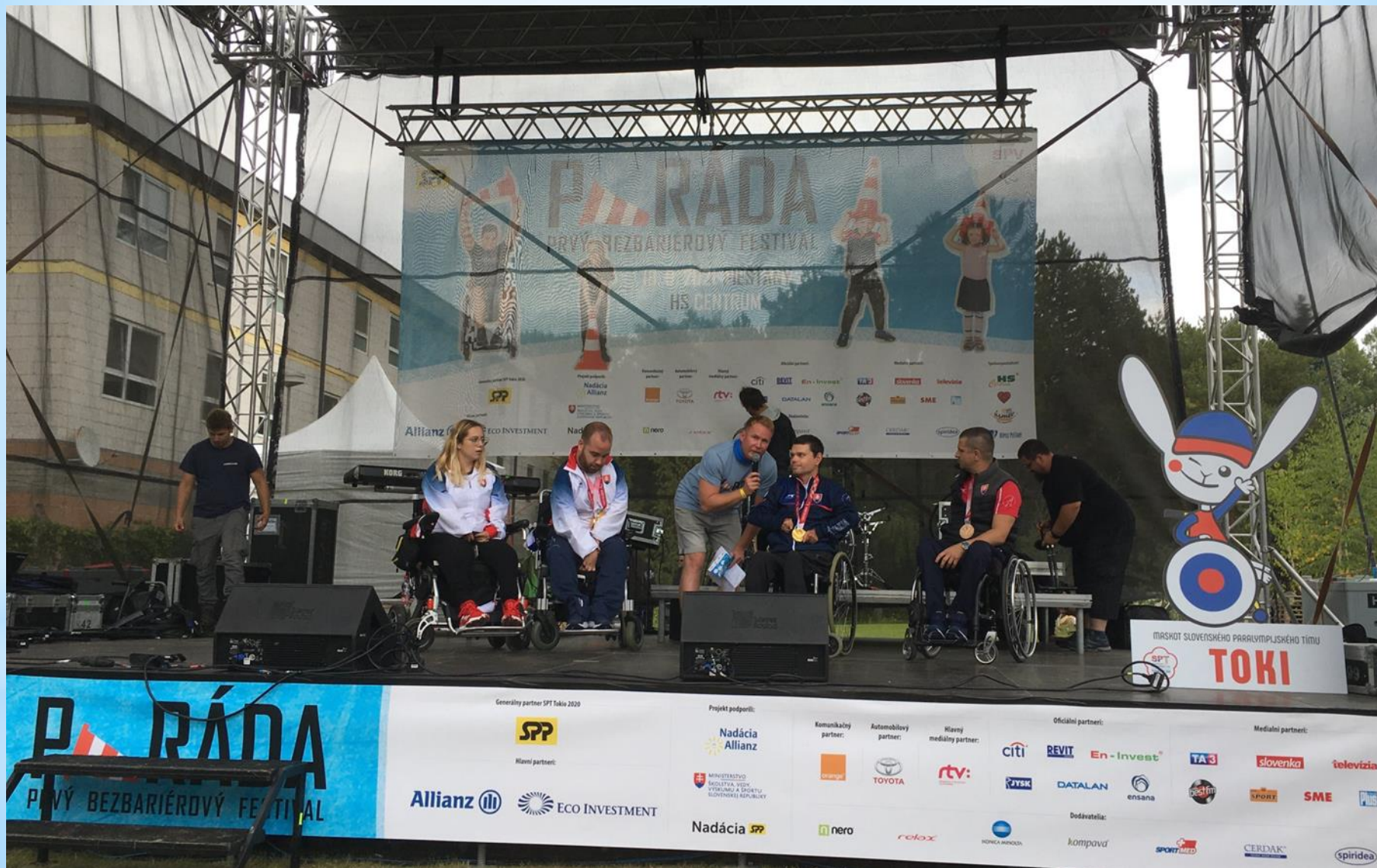

Tretím podujatím, na ktoré som bol pozvaný, bolo uvedenie maskota a prezentácia oblečenia pre výpravu športovcov do Tokia, ktorého autorkou je módna návrhárka Ema Klein.

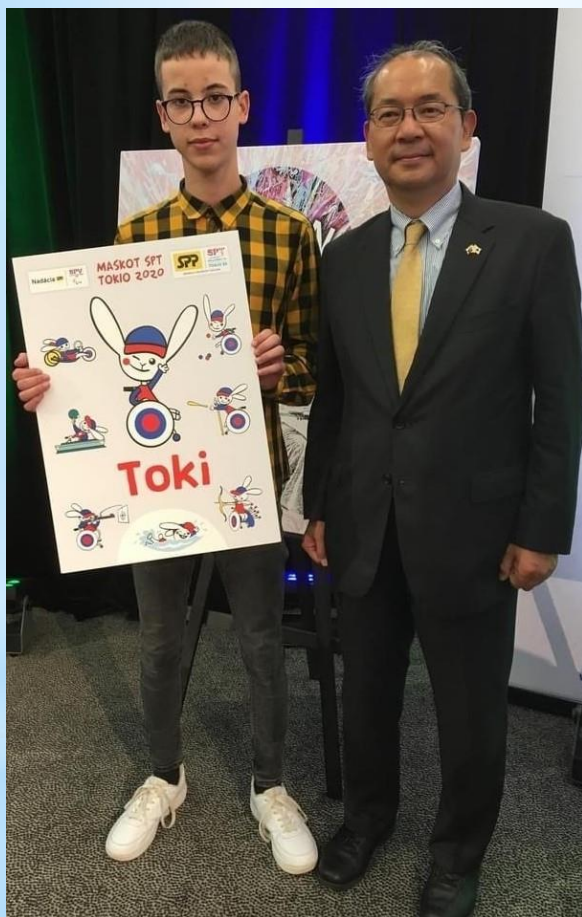

Štvrtým podujatím, ktorého som sa zúčastnil, bol bezbariérový festival Paráda v Piešťanoch.

*Vďaka organizátorom výtvarnej súťaže profesora Karola Ondreičku Mesiac detskej tvorby,
Slovenskému paralympijskému výboru, združeniu Korytnačky a SPP,
som spoznal veľa zaujímavých ľudí s veľkým srdcom...*

... a zažil som nezabudnuteľné chvíle.

Už som si myslel, že ma nemôže nič prekvapiť, ale mylil som sa. Čakalo ma ďalšie prekvapenie, s ktorým som vôbec nerátal. Do mojej bývalej školy ma pozvala pani riaditeľka Mgr. Anna Ďurajková. V Spojenej škole internátnej v Bytči ma spolu s ňou privítal aj prednosta OÚ v Žiline Mgr. Kamil Ruman a vedúci odboru školstva PaedDr. PhDr. Dušan Galbavý, PhD. Zblahoželeli mi k oceneniu a podarovali mi môj vysnívaný mobil iPhone 11, na ktorý som celé dva mesiace prázdnin brigádoval, ale „nevydalo to“. Srdečne ďakujem za krásny darček. A vraj, že snívať je zbytočné.

** Do Tokia som nakoniec kvôli Covid opatreniam s našimi paralympionikmi nemohol ísť. Mohlo by sa zdať, že sa mi môj sen nespľnil. Ale nie je to pravda. Tokio som síce na vlastné oči nevidel, ale spomienky na všetko, čo som počas tých dvoch rokov so všetkými tými vzácnymi ľuďmi prežil, zostanú natrvalo vryté v mojom srdci.
Nikdy na tieto chvíle nezabudnem.*

